

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hr. Glensgård gav nærmest en, hvad skal vi kalde det, useriøs fremstilling både af regdegørelsen og af det mere menneskeverdige og menneskelige samfund, jeg forestiller mig i forhold til hans fremskridtssamfund, og det havde vel en sådan art, at det ikke behøver en nærmere kommentar. Det skulle da bare være, at hvis jeg nogen sinde er i tvivl om, hvorvidt jeg er på rette vej – og en sådan tvivl kan jo overfalde selv den bedste – skal jeg genkalde i erindringen hr. Glensgårds indlæg, for så er jeg klar over, at det, vi arbejder ud fra, ikke er helt skævt.

Derefter til hr. Christophersens indlæg. Jeg synes i og for sig ikke, vi skal give hinanden karakterer for indlæggene her, om de var gode, dårlige, ikke tilfredsstillende, og jeg skal også afstå fra det i forbindelse med hr. Christophersens indlæg og nøjes med de saglige indvendinger, som også var til stede i fuldt mål, og som i høj grad skaber behov for en omfattende besvarelse.

For det første er der ikke orden i hr. Christophersens argumentation. Jeg har forstået, at det er et generelt synspunkt hos venstre, at man ikke ønsker at anvende skatte- og afgiftssystemet selektivt, og det er det vel også hos de konservative. Men omvendt bliver vi nu kritiseret for at begrænse selektiviteten i det nuværende skattesystem i forbindelse med subsidieringen af opsparinger. Hvis ikke hr. Christophersen vil erkende, at det nuværende skattesystem i allerhøjeste grad præmierer visse former for opsparing, visse former for pensioneringsordninger osv., ved jeg i og for sig ikke, hvad man skal kalde de fradrag, som har præcis det formål. Det synes jeg sådan set også er i orden, hvis hr. Christophersen så siger: ja men vi foretrækker, vi anerkender, at det virker selektivt, og at det præmierer visse former for aktiviteter og modvirker andre former for aktiviteter. Det er sådan set i orden, at man har det synspunkt. Men så kan man ikke sige: her ønsker vi det skal være selektivt, men i andre henseender ønsker vi ikke det skal være selektivt. Derfor er det, jeg siger, at der ikke er orden i hr. Christophersens argumentation. Man må ligesom vælge, om man vil argumentere på det ene, nemlig at det skal være selektivt og tilskynde til visse former for aktiviteter og fraskynde, havde jeg nær sagt, andre former for aktiviteter, eller hr. Christophersen mener, at skattesystemet som helhed skal være så neutralt

som overhovedet muligt. Enten eller. Og det valg af argumenter har hr. Christophersen i hvert fald ikke foretaget fra denne talerstol.

Derudover havde hr. Christophersen en række synspunkter omkring virksomhederne, hvorledes virksomhederne blev berørt af dette forslag, og det blev gentaget af hr. Hagen Hagensen, hr. Bollmann og andre. Her vil jeg ikke beskyldte hr. Christophersen for, at der ikke er sammenhæng i argumentationen, men sige, at hvis jeg nu sammenholder synspunkterne fra hr. Christophersen, hr. Hagen Hagensen og hr. Bollmann om, at erhvervslivet bliver dårligt behandlet ved dette forslag, med de synspunkter, der kom frem fra hr. Ole Olsen om, at det var lønmodtagerne, der først og fremmest kom til at betale gildet, så kan enhver se, at der i hvert fald ikke er balance mellem de synspunkter.

Sandheden er vistnok den, at der er en meget smuk indre balance i, hvorledes erhvervslivet bliver berørt, og hvorledes lønmodtagerne bliver berørt. Det vil altså sige, at hverken synspunktet om, at erhvervslivet kommer til at bære hovedparten af læsset i forbindelse med disse forslags gennemførelse, eller synspunktet om, at lønmodtagerne kommer til at bære hovedparten af læsset i forbindelse med disse forslag, er rigtigt, ingen af synspunkterne er rigtige. Vi har meget nøje på provenuet – og det overså hr. Ole Olsen elegant – beregnet, hvorledes belastningen er for de forskellige grupper og sektorer i vort samfund, og der er en meget smuk indre balance i det forslag, der ligger her. Det så jeg sådan set også demonstreret ved, at vi fra den ene side blev bebrejdet, at det gik ud over lønmodtagerne, og fra den anden side blev bebrejdet, at det gik ud over erhvervslivet; så var jeg klar over, at vi også her var på rette vej.

Derudover var det et centralt element i hr. Christophersens indlæg, at gennemførelsen af dette forslag skulle være særlig parcelhusfjendtligt, og det blev gentaget af andre og med betydelig kraft af fru Kirsten Jacobsen til sidst. Selvfølgelig rammer det ikke almindelige indkomstmottageres almindelige boligforbrug. Ingen socialdemokratisk regering, som netop som sit primære formål har at sikre rimelige boligforhold for lavere indkomster og mellemindkomster, kunne nogen sinde drømme om at fremsætte et forslag, der ville ramme boligforbruget hos de almin-